

не ги взело, защото въ сънъ Пѣйчо ли на Трапезица и решили да чакатъ и уловятъ циганчето. Дуньо

легналъ подъ лозницата, а Пѣйчо между глогинитѣ и ококорили очи. Зачакали. Дуньо нарочно пакъ си оставилъ еминитѣ настрана, задъ единъ храстъ, и се мжчелъ да не заспи, та той

била налазила мравка, и Юмеръ, като го видѣлъ, измъкналъ се задъ храститѣ и побѣгналъ.

Другъ пжтъ пжкъ имъ задигналъ хлѣба съ торбата.

— Циганчето ги върши тия работи — никой другъ, — думалъ ядосано Пѣйчо.

— Но ще го уловя азъ него, че ще го дѣлкамъ съ габровския ножъ по коравото главище, ще го дѣлкамъ, та да запомни хубаво чича си Пѣйча!

— Да си кажа привичката, чичо Пѣй, азъ не се наемамъ съ тази работа, — рекалъ Дуньо. И не че ме е страхъ отъ циганчето, ами като заспя, че като ме понесатъ хвъркатитѣ, мене да откраднатъ — нѣма да усѣтя.

— Че тѣ досега щѣха да те откраднатъ, ако не съмъ азъ! — казалъ ядосано Пѣйчо.

— Ала чувай, чичо Пѣй, — настоявалъ Дуньо. Когато го хванешъ, викай и менъ. Добило ми се е много.

*

Единъ день Пѣйчо и Дуньо отиш-

пръвъ да хване циганчето, но по нѣкое време се поопъналъ ужъ да се понамѣсти и протегне, па току засумтѣлъ. А следъ малко главата ли му се изкривила, че като захъркалъ като закланъ шопаръ.

Чулъ го Пѣйчо и рекълъ:

— По-добре, че заспа този сънльо. Ако дойде циганчето, като го чуе да хърка, ще помисли, че спимъ.

Така и излѣзло. Следъ малко Пѣйчо чулъ шумъ и видѣлъ между клонитѣ циганчето да се влачи по коремъ. И право пакъ къмъ Дуня.

— Ей сега ще му свѣтя маслото! — стисналъ зжби Пѣйчо. — Ще го дѣлкамъ съ габровския, докато каже, че не е той!

Юмеръ се влѣкълъ по коремъ като смокъ и се ослушвалъ, влѣкълъ се, докато се дотѣтралъ до Дуня. Погледналъ еминитѣ задъ храститѣ и ги присурналъ до себе си.

Па се поизправилъ и посѣгналъ за торбата съ хлѣба. Че като скочилъ Пѣйчо, че като го пипналъ, че като го задѣлкалъ съ га-